

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj), soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty ve věci žalobce: **Ing. J. R.**, zastoupeného advokátem JUDr. Josefem Sedláčkem, Starobranská 327/4, Šumperk, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, Těšnov 65/17, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2024, čj. MZE-39634/2024-12126, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 2. 2025, čj. 6 A 62/2024-53,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 2. 2025, čj. 6 A 62/2024-53, **s e r u š í .**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2024, čj. MZE-39634/2024-12126, a rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 14. 3. 2024, čj. 24/662/EPU/2/0012530, **s e r u š í** a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti částku 22 362,70 Kč do rukou jeho advokáta JUDr. Josefa Sedláčka do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Popis věci a dosavadní průběh řízení

[1] Dne 14. 3. 2024 rozhodl Státní zemědělský a intervenční fond (SZIF) jakožto prvostupňový orgán rozhodnutím čj. 24/662/EPU/2/0012530 o tom, že žalobce (*stěžovatel*) není účastníkem řízení o aktualizaci evidence půdy podle § 3g odst. 8 zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, vedeného u SZIF pod sp. zn. 24/662/EPU/2/0012530.

[2] Jelikož byl stěžovatel přesvědčen, že SZIF posoudil otázku jeho účastenství nesprávně, odvolal se proti rozhodnutí k Ministerstvu zemědělství (*žalovanému*). Žalovaný odvolání stěžovatele zamítl v záhlaví označeným rozhodnutím.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného o odvolání podal stěžovatel žalobu k Městskému soudu v Praze (*městský soud*), který ji napadeným rozsudkem zamítl.

Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Stěžovatel napadá rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném právním posouzení, a pro nepřezkoumatelnost, a navrhuje jej zrušit.

[5] Kasační stížnost je založena prakticky na jediné námitce, která spočívá v tvrzené nezákonnosti napadeného rozsudku pro rozpor s judikaturou zdejšího soudu. Městský soud prý totiž opomněl závěry, které ohledně účastenství vlastníka pozemku v řízení podle § 3g odst. 8 zákona o zemědělství vyslovil NSS v rozsudku ze dne 25. 10. 2024, čj. 4 As 406/2023-31, a rozsudku ze dne 31. 10. 2024, čj. 10 As 272/2023-50. Městský soud se se zmíněnými rozsudky nevypořádal a dospěl k nesprávnému právnímu posouzení účastenství stěžovatele v rozporu s judikaturou zdejšího soudu. Stěžovatel dále zdůrazňuje, že mu jako vlastníkovvi nelze odepřít právo na ochranu před zneužíváním jeho vlastnictví k neoprávněnému užívání dotací na základě chybného zápisu do evidence půdy. Rovněž je přesvědčen, že má jako vlastník právo, aby do evidence nebyla zapsána osoba, která nedisponuje platným právním titulem k užívání půdy. Stěžovatel dále polemizuje s napadeným rozsudkem, zda v tomto typu řízení může být přímo dotčeno vlastnické právo ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu. Opomenutí rozsudků prý zakládá taktéž vadu nepřezkoumatelnosti, jelikož městský soud nevysvětlil, proč se jimi necítí být vázán.

[6] Žalovaný ve vyjádření popisuje fungování evidence půdy a odkazuje přitom na právní úpravu a judikaturu zdejšího soudu. Upozorňuje, že řízení na základě podnětu vlastníka podle § 3g odst. 8 zákona o zemědělství není sporem mezi dvěma uživateli a jeho předmětem je kontrola a zajištění souladu zapsaných informací se skutečností. K rozsudku 4 As 406/2023-31 žalovaný uvádí, že usnesení rozšířeného senátu, o nějž čtvrtý senát rozsudek opřel, vychází z příkladů zásahů do subjektivních práva zcela nesrovnatelných s potenciálním zásahem v řízení o aktualizaci evidence půdy. Zápis do evidence má totiž pouze deklaratorní a předběžný charakter a do vlastnického práva stěžovatele nemůže být zasaženo, protože o něm není v řízení rozhodováno. Tento závěr prý explicitně potvrdil též NSS v rozsudku ze dne 2. 4. 2025, čj. 6 As 238/2024-33. Je tedy naprosto zjevné, že řízení o aktualizaci evidence půdy slouží k ochraně objektivního zájmu, nikoliv k ochraně subjektivního práva. Proto se jedná o řízení z moci úřední, a nikoliv o řízení o žádosti, jak NSS nesprávně dovodil v rozsudku 4 As 406/2023-31.

[7] Žalovaný rovněž zpochybňuje možnost přímého dotčení práv a povinností vlastníka. Přímé dotčení totiž může nastat pouze tehdy, žádá-li o aktualizaci vlastník (a chce sám být zapsán jako uživatel) nebo hospodaří-li na svých pozemcích, zatímco jiný zemědělec si nárokuje zápis. Ani jedna z uvedených variant však v posuzovaném případě nenastala. Žalovaný uvádí, že řízení se může dotýkat pouze práv uživatelů, jelikož evidence je zřízena za účelem posuzování podmínek pro přiznání dotací zapsaných uživatelů. Toto tvrzení dokládá citacemi dvou rozsudků městského soudu z roku 2006 a 2007. Rovněž upozorňuje, že pojetí řízení o aktualizaci evidence jako řízení z moci úřední odpovídá primárnímu zájmu

pokračování

na ochraně správnosti zapsaných informací a kontrole hospodaření s evidovanou půdou. Dále podotýká, že zahrnutí vlastníků do řízení by znamenalo významné prodloužení řízení (přes 60 tisíc řízení o aktualizaci ročně) a odkazuje na rozsudek NSS ze dne 19. 7. 2006, čj. 7 As 26/2005.

[8] Žalovaný dále upozorňuje, že k posouzení otázky neoprávněného užívání půdy stěžovatele jsou příslušné civilní soudy, nikoliv správní soudy. Odkazuje na rozsudek ze dne 17. 10. 2020, čj. 7 As 68/2020-27, ve kterém NSS konstatoval, že bývalá manželka stěžovatele má právní titul k užívání pozemků. Žalovaný cituje rovněž důvodovou zprávu, z níž je prý zjevné, že zákonodárce zamýšlel koncipovat řízení o evidenci jako řízení z moci úřední. Proto stěžovatel nemůže být účastníkem ve smyslu § 27 odst. 1, 2 správního řádu. Navrhuje tak kasační stížnost zamítnout.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] NSS se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. K posouzení meritorních kasačních námitek totiž může zdejší soud přistoupit pouze tehdy, je-li rozsudek přezkoumatelný. NSS připomíná, že za nepřezkoumatelné se považuje až takové rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jaké skutečnosti považuje soud za rozhodné, popř. na jakých úvahách soud své rozhodnutí založil. Nepřezkoumatelností pro nesrozumitelnost pak trpí takové rozhodnutí, které postrádá základní náležitosti nebo z něhož není seznatelné, zda soud žalobu zamítl, nebo o ní odmítl rozhodnout.

[10] Stěžovatel namítá, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Městský soud totiž opomenul judikaturu, které se stěžovatel dovolává v kasační stížnosti. Soud nevysvětlil, proč se necítí být vázán rozsudky čj. 4 As 406/2023-31 a 10 As 272/2023-50.

[11] K tomu NSS uvádí, že stěžovateli lze přisvědčit potud, že se městský soud v napadeném rozsudku skutečně nevypořádal se zmíněnými rozsudky. Tato okolnost však neodůvodňuje jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost. Z časové posloupnosti vydání jednotlivých rozsudků je totiž patrné, že žalobce nemohl v žalobě zmíněnými rozsudky argumentovat, jelikož byly vydány až po jejím podání. Na rozsudky však neupozornil ani později, a proto se jimi nemusel městský soud zabývat jako žalobními námitkami. NSS má proto za to, že soulad napadeného rozsudku s odkazovanou judikaturou je s ohledem na právě uvedené okolnosti otázkou správnosti právního posouzení, nikoliv přezkoumatelnosti rozsudku.

[12] NSS přezkoumal odůvodnění napadeného rozsudku a dospěl k závěru, že není nepřezkoumatelný. Městský soud v něm totiž pečlivě vyložil, proč stěžovatel nebyl účastníkem řízení o evidenci půdy. Odkázal přitom na relevantní právní úpravu, judikaturu zdejšího soudu a komentářovou literaturu a v tomto kontextu zákon vyložil (body 25-31). Z pohledu přezkoumatelnosti tedy nelze městskému soudu nic vytknout, jelikož svoje závěry řádně odůvodnil. Z napadeného rozsudku jsou seznatelné veškeré úvahy, které městský soud považoval za podstatné pro zamítnutí žaloby, na čemž nemůže nic změnit ani okolnost, že se v rozsudku nezabýval judikaturou, na kterou ovšem stěžovatel v řízení před městským soudem nepoukázal. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku tedy není důvodná.

[13] NSS proto přikročil k posouzení stěžejní námitky uplatněné stěžovatelem, tedy nezákonnosti spočívající v nesprávném právním posouzení otázky účastenství v rozporu s judikaturou zdejšího soudu.

[14] Právní úprava řízení o aktualizaci evidence půdy je obsažena v § 3g odst. 8 zákona o zemědělství, podle kterého *„fond může na základě vlastního zjištění nebo na základě podnětu ministerstva nebo jiného orgánu veřejné správy zahájit postup vedoucí k aktualizaci evidence půdy, popřípadě k úplnému vynětí z evidence půdy; takový postup Fond zahájí vždy, podá-li k tomu podnět vlastník pozemku, na němž se nachází díl půdního bloku. Fond vyzve dotčené uživatele k písemnému vyjádření ve lhůtě jím stanovené, která nesmí být kratší než 15 dnů ode dne doručení výzvy. Odstavce 2 až 7 se vztahují na aktualizaci evidence půdy, popřípadě na úplné vynětí z evidence půdy, podle tohoto odstavce přiměřeně. Právní účinky změny v evidenci půdy provedené na základě tohoto odstavce nastávají dnem následujícím po dni, kdy Fond zahájil postup podle tohoto odstavce, nebo jestliže ze zjištěných důkazů nevyplývá, že nastanou později.“*

[15] Obecná úprava účastenství ve správním řízení je zakotvena v § 27 odst. 1 správního řádu, podle nějž *„účastníky řízení jsou*

a) v řízení o žádosti žadatel a další dotčené osoby, na které se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu;

b) v řízení z moci úřední dotčené osoby, jímž má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají.“

[16] Osoba se může stát účastníkem také podle § 27 odst. 2 správního řádu, který stanoví, že *„účastníky jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech.“*

[17] Stěžovatel a žalovaný zastávají v posuzovaném případě opačný názor na to, podle které linie judikatury měl městský soud postupovat. Stěžovatel je přesvědčen, že městský soud nezákonně opomenul rozsudky čj. 4 As 406/2023-31 a 10 As 272/2023-50, podle kterých je vlastník pozemku účastníkem řízení o aktualizaci evidenci půdy. Žalovaný naopak tvrdí, že městský soud postupoval správně v souladu s rozsudkem 6 As 238/2024-33, podle nějž vlastník pozemku účastníkem zmíněného řízení není. Úkolem NSS v nyní rozhodované věci proto je vyložit jednotlivé judikaturní přístupy a následně rozhodnout o tom, zda je napadený rozsudek souladný s rozhodovací praxí zdejšího soudu.

[18] V rozsudku čj. 4 As 406/2023-31 se NSS zabýval věcí totožného stěžovatele, který jako spoluvlastník pozemků podal podnět podle § 3g odst. 8 zákona o zemědělství. V následném řízení o aktualizaci evidence půdy s ním SZIF nejednal jako s účastníkem. Uvedený postup aproboval městský soud, který potvrdil rozhodnutí SZIF o účastenství stěžovatele. V řízení o kasační stížnosti NSS v bodě 30 uzavřel, že *„primárním objektem, jenž má být podle zákonodárce prostřednictvím předmětného správního řízení chráněn, je subjektivní právo v podobě vlastnického práva. Z důvodové zprávy jasně vyplývá předpoklad zákonodárce, že vlastník pozemku může být zápisem v evidenci půdy dotčen zejména na svém vlastnickém právu, a proto také Fondu stanovil povinnost vést předmětné správní řízení. Jeho výsledek má přímý vliv na případnou změnu zmíněného zápisu, a tedy i na dotčení vlastnického práva. Byť se svou povahou jedná o soukromé subjektivní právo, tak i to může požívat ochrany ve správním soudnictví (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 As 11/2003-50), a tedy i ve správním řízení. S ohledem na tuto okolnost proto nelze předmětné správní řízení považovat za řízení z moci úřední, čemuž sice nasvědčuje dikce § 3g odst. 8 zákona o zemědělství, nýbrž za řízení o žádosti, jehož účastníkem je i vlastník pozemku podávající „podnět“, a to v souladu se*

pokračování

smyslem a účelem tohoto ustanovení. Bylo by s ním totiž v rozporu, pokud by (při současném nastavení) vlastníkoví pozemku speciálně oprávněnému k podání podnětu k povinně vedenému řízení z důvodu zejména ochrany jeho vlastnického práva bylo odepráno účastenství v takovém řízení, a tím možnost toto své právo v řízení bránit mj. i prostřednictvím opravného prostředku.“

[19] Tento závěr potvrdil NSS v rozsudku sp. zn. 10 As 272/2023-50, v němž stěžovatel taktéž nebyl SZIF ani městským soudem považován za účastníka řízení o aktualizaci evidence půdy. V bodech 22–25 uvedeného rozsudku NSS explicitně odkázal na právě citovaný rozsudek 4. senátu, se kterým se ztotožnil a dodal, že opačný výklad § 3g odst. 8 zákona o zemědělství by byl v rozporu s právem na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 2 ve spojení s právem na právní pomoc podle čl. 37 odst. 2 a na ochranu vlastnického práva podle čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

[20] Žalovaný se ve vyjádření naopak dovolává rozsudku 6 As 238/2024-33, v němž zdejší soud posuzoval otázku účastenství totožného stěžovatele v řízení o aktualizaci evidence půdy, zahájeného ovšem na základě nově zhotovených ortofotomap z leteckého snímkování. V bodě 20 NSS uzavřel, že „*postup správního orgánu dle § 3g odst. 8 zákona o zemědělství tak slouží k ochraně objektivního práva (jde o dozorčí prostředek správního orgánu), nikoli k ochraně práv adresátů veřejné správy včetně vlastníků pozemků, jak se domnívá stěžovatel. V nyní souzené věci byly dle žalobou napadeného rozhodnutí zahájeny kroky k provedení aktualizace evidence půdy z důvodu provedení leteckého snímkování (§ 3h zákona o zemědělství). Tuto aktualizaci neinicioval stěžovatel. Postup správního orgánu se tak vůbec nedotýkal zapsaného údaje o evidovaném uživateli, který stěžovatel dlouhodobě rozporuje, nýbrž se jednalo o zpřesnění údajů o hranicích dílů půdních bloků. NSS současně zdůrazňuje, že výsledkem prováděné aktualizace nemohla být změna hranic pozemků jsoucích v nevypořádaném společném jmění stěžovatele a osoby zúčastněné na řízení jako bývalých manželů (práva vlastníků zůstala nedotčena), nýbrž toliko změna hranic dílů půdních bloků s potenciálním vlivem toliko na práva zapsaného uživatele a jeho dotační vztahy. Správní orgány i městský soud proto správně uzavřely, že tohoto postupu správního orgánu z moci úřední nebyl stěžovatel účastníkem, neboť mu výsledek tohoto postupu (rozuměj oznámení provedení, či neprovedení aktualizace) nemohl založit, změnit nebo zrušit práva nebo povinnosti, anebo je deklarovat [§ 27 odst. 1 písm. b) správního řádu]. Stěžovatel také nemohl být přímo dotčen na svých právech a povinnostech (§ 27 odst. 2 správního řádu), a to ani na právu vlastnickém.“*

[21] Dále NSS v bodě 22 uvedeného rozsudku vysvětlil, v čem spočívá rozdíl mezi zvolenými judikaturními závěry, když uvedl, že „*nepřehlédl právní úpravu obsaženou v § 3g odst. 8 větě první za středníkem (v rozhodném znění účinném ode dne 1. 1. 2015), dle kterého takový postup (rozuměj postup vedoucí k aktualizaci evidence půdy) Fond zahájí vždy, podá-li o to žádost vlastník pozemku, na němž se nachází díl půdního bloku. Toto ustanovení je v současném znění zákona formulováno tak, že takový postup Fond zahájí vždy, podá-li k tomu podnět vlastník pozemku, na němž se nachází díl půdního bloku. Stejně tak si je NSS vědom nedávných rozsudků (vydaných taktéž ve věcech stěžovatele), konkrétně rozsudku ze dne 25. 10. 2024, č. j. 4 As 406/2023-31, a rozsudku ze dne 31. 10. 2024, č. j. 10 As 272/2023-50, v nichž vyslovil závěr, že v případě, kdy aktualizaci evidence půdy iniciuje vlastník pozemku podnětem (dříve žádostí), je účastníkem řízení rovněž žadatel, tedy vlastník pozemku. Tyto rozsudky připustily, že aktualizaci evidence půdy lze ve specifických případech provádět rovněž z důvodů zabezpečení ochrany oprávněných práv vlastníka pozemků, z čehož dovodily možnost vedení nárokového správního řízení k žádosti vlastníka. Z označených rozsudků vyplývá, že vlastník pozemku, na němž se nachází díl půdního bloku, se v důsledku nejednoznačné právní úpravy může domáhat*

provedení změn v evidenci půdy i v případě, kdy sám neusiluje o zapsání jako uživatel dílů půdních bloků. Týká-li se však požadovaná změna dříve zapsaného uživatele, musí vlastník (obdobně jako nový uživatel) doložit písemnou dohodu odstraňující rozpor nebo doklad prokazující právní důvod užívání zemědělské půdy. NSS nicméně upozorňuje, že vlastnická práva vlastníků pozemků (dotčená vedením evidence půdy pro účely dotací pouze zprostředkovaně) lze chránit výhradně v těchto zákonem stanovených případech nárokových řízení iniciovaných žádostmi (podněty) vlastníků. Dopady citovaných rozsudků tedy nelze z důvodů vysvětlených výše rozšiřovat a účastenství vlastníků pozemků dovozovat i při jiných postupech správních orgánů týkajících se aktualizace evidence půdy.“

[22] Z právě citovaných rozsudků vyplývá, že účastenství vlastníka pozemků v řízení o aktualizaci evidence půdy podle § 3g odst. 8 zákona o zemědělství závisí na způsobu iniciování řízení. Zahájil-li řízení podnětem vlastník pozemku, náleží mu postavení účastníka. Bylo-li však řízení zahájeno z vlastní iniciativy správního orgánu, postavení účastníka vlastníkovu pozemku nenáleží. Právě v této odlišnosti spočívá podstata nyní řešené věci.

[23] V posuzovaném případě není mezi stranami sporu o tom, že řízení o aktualizaci evidence půdy bylo zahájeno na základě podnětu stěžovatele, což v napadeném rozsudku konstatoval městský soud (bod 30) a NSS tuto skutečnost ověřil ze správního spisu. Ve světle citované judikatury proto měl SZIF postupovat podle prvního ze zmíněných judikатурních přístupů (rozsudky čj. 4 As 406/2023-31 a 10 As 272/2023-50) a přiznat stěžovateli postavení účastníka řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu.

[24] Závěrem považuje NSS za vhodné vyjádřit se k argumentaci žalovaného. Velká část jeho vyjádření se totiž věnuje nejen reakci na kasační stížnost, ale také zpochybnění rozsudku sp. zn. 4 As 406/2023-31. Žalovaný nepřináší žádné nové námitky. Povahou a předmětem řízení o aktualizaci evidence půdy, chráněnými zájmy, možností zásahu do vlastnického práva, výkladem důvodové zprávy a úmyslem zákonodárce či přímým dotčením na právech vlastníka se NSS ve zmíněném rozsudku důkladně zabýval a přesvědčivě vyložil, proč došel k závěru o tom, že řízení o evidenci půdy zahájené na základě podnětu vlastníka je materiálně řízením o žádosti. Žalovaný proto nenabídl argumentaci, která by mohla vést k odchýlení se od dosavadní judikatury, podle které je nezbytné účastenství vlastníka v řízení podle § 3g odst. 8 zákona o zemědělství.

[25] Lze tedy shrnout, že závěry napadeného rozsudku odporují judikatuře NSS, jelikož stěžovateli bylo v řízení před SZIF nezákonně odepřeno postavení účastníka. Námitka nesprávného právního posouzení je proto důvodná.

Závěr a náklady řízení

[26] Protože NSS dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, napadený rozsudek městského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.).

[27] Zruší-li NSS napadený rozsudek a pokud již v řízení před městským soudem byly pro takový postup důvody, může zdejší soud podle povahy věci rozhodnout také o zrušení rozhodnutí správního orgánu (§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.). V posuzované věci má nezákonnost, pro kterou měl městský soud rozhodnutí žalovaného zrušit, původ již v řízení před prvostupňovým správním orgánem; městský soud by tedy, vázán závazným právním

pokračování

názorem kasačního soudu, nemohl postupovat jinak než obě správní rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. NSS proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s. sám rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému. V něm bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným NSS.

[28] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. platí, že zruší-li NSS podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. též rozhodnutí žalovaného správního orgánu, rozhodne o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před městským soudem. Vzhledem k tomu, že tímto rozsudkem byla zrušena též předcházející správní rozhodnutí, řízení před správními soudy je skončeno, přičemž z procesního hlediska byl jeho procesně úspěšným účastníkem stěžovatel. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. mu tedy přísluší vůči neúspěšnému žalovanému právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů celého řízení. Podle § 57 odst. 1 s. ř. s. náklady řízení představují zejména zaplacené soudní poplatky, odměna zástupci stěžovatele a jeho hotové výdaje.

[29] Stěžovatel zaplatil soudní poplatky ve výši 3 000 Kč za řízení o žalobě a 5 000 Kč za řízení o kasační stížnosti. V řízení před městským soudem a NSS byl zastoupen advokátem, proto mu náleží také náhrada nákladů spojených s tímto zastoupením. Její výše se v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. určí podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif).

[30] V řízení o žalobě učinil zástupce stěžovatele dva právní úkony, a to převzetí právního zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu] a podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], ve výši 3 100 Kč za každý úkon. Náhrada hotových výdajů činí 600 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy náklady vynaložené stěžovatelem na jeho zastoupení v řízení před městským soudem činí 6 800 Kč. Repliku stěžovatele ze dne 10. 10. 2024 za samostatný právní úkon s ohledem na její obsah nepovažuje (č. l. 38-39 spisu městského soudu).

[31] V řízení o kasační stížnosti učinil zástupce stěžovatele jediný právní úkon, a to podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], v hodnotě 4 620 Kč. Náhrada hotových výdajů činí 450 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy náklady vynaložené stěžovatelem na jeho zastoupení v řízení před NSS činí 5 070 Kč.

[32] Náklady stěžovatele proto činí 14 362,70 Kč včetně DPH a společně se zaplacenými soudními poplatky celkem 22 362,70 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho advokáta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2025

Vojtěch Šimíček
předseda senátu